

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαν δρ. 12.—	Ἔτησίαν φρ. 20, 15.—
Ἔξαμηνος 6,50	Ἔξαμηνος 8.—
Τρίμηνος 3,50	Τρίμηνος 4,50

Ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36

Θέλλα προσηγομένων ἑτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκιον

Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 35

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

Ἐραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἀ, μὴ φαντασθῆτε πὺς μὲ τὴ θέρμῃ του ἀφίνει κανεὶς τέτοια καλὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα μίαν μικρούλα σὰν τὴ Λίζα! Καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του.

— Ἀλλὰ καταδικάσθηκα νὰ πληρώσω καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχω χρήματα, θὰ μᾶς τὰ πουλήσουν ἐδῶ ὅλα. Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν γὰρ νὰ πληρωθῇ ὁ δανειστής, καὶ μὲ βάλουν στὴν φυλακὴ, ὅπου καὶ μείνω πέντε χρόνια. Δὲν μποροῦν νὰ βλέπετε, νὰ πληρώσω μὲ τὰ λεῖρά μου, καὶ πληρώσω μὲ τὸ σῶμα μου, μὲ τὴν ἐλευθερίαν μου.

Ἀρχίσανε ὅλοι νὰ κλαῖνε.

— Ναί, εἶναι πολὺ θλιβερό, μᾶς εἶπε, μὰ ἔτσι λέει ὁ νόμος καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βάλουμε μὲ τὸ νόμο! Πέντε χρόνια! Καὶ τί θὰ γίνετε σεῖς ἑς αὐτὸ τὸ διάστημα;... Ἀ, εἶνε φοβερό!

Σώπατε λίγο καὶ ξανάρχισε:

— Μὴ νομίζετε ὅμως πὺς δὲν σκέφθηκα. Καὶ νὰ τὴν ἀποφάσισα, γὰρ νὰ μὴ μείνετε μονάχα, ὅμως καὶ ἀπροστάτευτα, ὅταν θὰ φυλακισθῶ.

Ἀρχισα λίγο νὰ ἐλπίζω...

— Ὁ Ρεμῆς θὰ γράψῃ τῆς ἀδελφῆς μου Κατερίνας Σουριζ, στὸ Δρεζύ, θὰ τῆς παραστήσῃ τὴ θέσιν μας καὶ θὰ τὴν παρακαλέσῃ ἐν μέρους μου νὰ ῥθῇ ἐδῶ. Κι' ἂν ἔλθῃ πιά ἡ Κατερίνα, ποὺ ξέρετε τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν τὰ χάνει εὐκολα, θὰ σκεφθῶμε νὰ κάμουμε τὸ καλύτερον.

Πρῶτῃ μου φορὰ ἔγραφα γράμμα. Κι' ἦταν μίαν σκληρὴν, μίαν ἐπώδυνον ἀρχή.

Ἀν καὶ τὰ λόγια τοῦ πατέρα ἦσαν ἀόριστα, ἐκλείναν ὅμως μίαν μικρὴν ἐλπίδα καὶ, στὴ φοβερὴ θέσιν ποὺ βρισκόμαστε, νὰ ἐλπίζουμε ἦταν κάτι τί!

Σαί τί ἐλπίζαμε;

Ξέρω κι' ἐγώ; Τίποτα καὶ ὅλα. Ἡ

Κατερίνα θὰ ἔρχονταν κι' ἦταν γυναῖκα ποὺ ἤξερε νὰ οἰκονομῇ τὰ πράγματα. Γιά παιδιὰ ἀνήξερα σὰν καὶ μᾶς, αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ.

Ὅμως δὲν ἤλθε ὅσο γρήγορα φανταζόμαστε. Πρὶν ἀπ' αὐτὴν, ἤλθαν οἱ χωροφύλακες μὲ τὸ δικαστικὸν κλητῆρα νὰ πιάσουν τὸν πατέρα.

Ἐτοιμάζονταν νὰ πάῃ στὸ σπῆτι ἐνὶς φίλου του καί, βγαίνοντας στὸ δρόμον, τοὺς βρῆκε μπροστὰ του. Ἐγὼ τὸν συνώδευα καὶ σὲ μίαν στιγμὴ περικυκλωθήκαμε.

Ὁ Πέτρος Ἀκκὴν δὲν ἐδοκίμασε νὰ τοὺς φύγῃ. Χλώμιασε μόνον, σὰ νὰ ῥώσθητε ξαφνικὰ καί, μὲ ἀδύνατον φωνή, τοὺς παρα-

«Τ' ἀμὰξι ἔφυγε...»

κάλεσε νὰ τὸν ἀφίσουν μίαν στιγμὴ νὰ φιλήσῃ τὰ παιδιὰ του.

— Μὴ λυπᾶσαι, καλὲ μου ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε ὁ δικαστικὸς κλητῆρας ἡ φυλακὴ τῶν «κρατουμένων διὰ χρέη», δὲν εἶναι τόσο φοβερὴ σὰν τίς ἄλλες. Ἐχε κανεὶς ἐκεῖ καὶ καλὴ συντροφιά.

Μπήκαμε στὸ σπῆτι, μαζὶ μὲ τοὺς χωροφύλακες. Ἐγὼ πῆγα νὰ φωνάξω τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Ὅταν γυρίσαμε, ὁ πατέρας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Λίζα, ποὺ ἔχυνε πύρινα δάκρυα. Ἦνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες τοῦ μίλησε τότε σὶ' αὐτὴν, μὰ δὲν ἤκουσα τί τοῦ εἶπε.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας, ἔχεις δίκην, πρέπει...»

Καὶ σηκώθηκε ἀπὸτομα, ἄφισε κάτω τὴ Λίζα καὶ φίλησε τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμίν. Ὡς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Λίζα, κλαίγοντας πάντα, τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐγὼ στεκόμουν σὲ μίαν γωνιά, μὲ τὰ μάτια θαμπωμέν' ἀπ' τὰ δάκρυα. Μοῦ φώναξε:

— Ἐ, Ρεμῆ! Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ σὲ φιλήσω; Δὲν εἶσαι παιδί μου καὶ σὺ;

Ἐτρεξα κοντὰ του καὶ φίληθήκαμε.

— Καὶ τώρα σεῖς ὅλοι θὰ μείνετε ὅσιν εἶπε ὁ πατέρας στὰ παιδιὰ του ἐπιτακτικὰ, σὺς προστάζω.

Κι' ἀφίπωντας τὴ Λίζα στὴ Στεφανία, βγῆκε γρήγορα-γρήγορα.

Ἐκαμα νὰ βγῶ μαζὶ του, μὰ ἡ Στεφανία μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνω.

Ποὺ θὰ πῆγαίνα; Τί θάκανα;

Στεκόμαστε σαστισμένοι, κλαίγαμε, καὶ κανένας μας δὲν ἔδρισκε νὰ πῇ λέξι.

Καὶ τί νὰ λέγαμε;

Τὸ ξέραμε πὺς πάντα μίαν μέραν θάπιαναν τὸν πατέρα καὶ θὰ τὸν ἔβαζαν φυλακὴν ἐλπίζαμε ὅμως πὺς στὸ ἀναμεταξύ θὰ πρόφθαινε ἡ Κατερίνα, ἡ προστάτρια, μὰ νὰ ποὺ αὐτὴ δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμα.

Ἦλθε ὡς τόσο, μίαν ὥραν ὕστερα ἀπὸ τὴ σύλληψιν τοῦ πατέρα, καὶ μᾶς βρῆκε ὅλους μαζεμένους στὴν

κουζίνα, νὰ κλαῖμε χωρὶς μιλιὰ. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Στεφανία, ἡ δυνατὴ, ἡ γενναία

στὸν ἀγῶνα, ποὺ μᾶς ὑποστήριζε πάντα, ἦταν τώρα τσακισμένη κι' ἀδύνατη σὰν καὶ μᾶς.

Δὲν μᾶς μιλοῦσε, δὲν μᾶς ἐγκαρδίωνε, παραδομένη κι' αὐτὴ στὴ θλίψιν τῆς, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἐπνίγε, γὰρ

νὰ παρηγορῇ κάπου-κάπου τὴ Λίζα. Ὁ πιλότος εἶχε πέσει στὴ θάλασσα καὶ μεῖς

τὰ παιδιὰ, χωρὶς κανένα πιά στὸ τιμόνι, χωρὶς φάρν ποὺ νὰ μᾶς ὁδηγῇ, χωρὶς τίποτα ποὺ νὰ μᾶς φέρῃ στὸ λιμάνι, χωρὶς

κἂν νὰ ξέρομε ἀν ὑπῆρχε λιμάνι γὰρ μᾶς, στεκομαστέ χαμένοι στὴ μέσῃ τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς, στὴ διάκρισιν τῶν ἀνέμων

καὶ τῶν κυμάτων, ἀνίσχυροι, ἀνίκανοι γὰρ καθε κίνημα, γὰρ καθε σκέψιν, μὲ τὸν τρό-

μο στο νοῦ, με τὴν ἀπόγνωστη στήν καρδιά! Ἦταν, ἀλήθεια, δυνατὴ γυναίκα ἡ θεὰ Κατερίνα, μεθελήστη καὶ με πρωτοβουλία. Εἶχε κάμει παραμάννα στο Παρίσι, πέντε φορές τὸ διάστημα δέκα χρόνων. Ἐγνώριζε τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς καί, καθὼς ἔλεγε κι' ἡ ἴδια, ἤξερε νὰ τὰ βολέυῃ.

Με μεγάλη ἀνακούφιση τὴν ἀκούσαμε νὰ μᾶς λέγῃ πὺς θὰ τὰ βόλευε καὶ τώρα, φθάνει νὰ κάναμε ὅ,τι μᾶς ἔλεγε. Ἐξαβρήκαμε τὸν ὁδηγό μας, ξανασηκωθήκαμε ὁρθοὶ στὰ πόδια μας.

Γιὰ μιὰ χωριτίσσια, χωρὶς μόρφωση καὶ χωρὶς περιουσία, ἦταν βέβαια βαρεὶα εὐθύνη αὐτὴ ποὺ ἔπεφτε τώρα 'ς τοὺς ὤμους τῆς θεῖας Κατερίνας: μιὰ τσούρμα ἀπὸ ὄρφανᾶ, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μὲν ἦταν δεκαεπτά χρόνων καὶ τὸ μικρότερό βουβό. Τὶ νὰ τὰκανε κανεὶς τόσα παιδιά; Πὺς νὰ τὰν- λάβῃ καὶ νὰ τὰ ζήσει, ὅταν κι' ὁ ἴδιος στενοχωριοῦνταν;

Ὁ πατέρας ἐνὸς ἀπὸ τὰ παιδιά ποὺ εἶχε βυζάξει ἡ θεὰ Κατερίνα, ἦταν συμβολαιογράφος. Πῆγε καὶ τὸν συμβουλευ- θηκε. «Ἔτσι μαζὶ του, καὶ κατὰ τίς συμβουλές του, ἀποφασίσθηκε ἡ τύχη μας. Κατόπι πῆγε καὶ συνεννοήθηκε με τὸν πατέρα στὴ φυλακὴ καί, ὁκτώ μέρης μετὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς στο Παρίσι, χωρὶς νὰ μᾶς μιλήσῃ προηγουμένως, οὔτε μιὰ φορά, γιὰ τὰ διαδήματα καὶ τοὺς σκοπούς τῆς, μᾶς ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασή:»

Ἐπειδὴ εἶμαστε ἀκόμα πολὺ μικροί, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ἐργαζόμεστε μόνονι μας, καθέν' ἀπὸ τὰ παιδιά θὰ πῆ- γαινε σὲ θεοὺς ἢ σὲ θεῖες, ποὺ δέχονταν νὰ τὰ πάρουν.

Ἡ Λίτσα στῆς θεῖας Κατερίνας, στὸ Δρεζύ.

Ὁ Ἀλέξης σ' ἐνὸς θειοῦ, ποὺ ἦταν ἐργάτης στὰνθηρακορυφία τῆς Βάρης.

Ὁ Βενιαμίν σ' ἐνὸς ἄλλου θειοῦ, ποὺ ἦταν κηπουρὸς στὸ Σαίν-Καντέν.

Κι' ἡ Στεφανία σὲ μιᾶς θεῖας, ποὺ ἦταν παντρεμένη στὸ παραθαλάσιο χωριὸ Ἐσνάντη.

«Αὐτοῦ, περιμένοντας νάρθη κι' ἡ σειρά μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θεὰ Κατερίνα ἔπαψε νὰ μιλᾷ, χωρὶς νὰ πῇ τί- ποτα καὶ γιὰ μένα, προχώρησα καὶ ρώ- τησα:

— Ἀμ' ἐγώ;

— Ἐσύ; μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια.

— Ὁ ἀεργάζομαι γιὰ σᾶς.

— Δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια.

— Ρωτῆστε τὸν Βενιαμίν, τὸν Ἀλέξη, ἂν δὲν εἶμαι ἱκανὸς στὴ δουλειά.

— Καὶ στὸ φαί τὸ ἴδιο, ἔ;

— Μὰ ναι, εἶναι ἀπὸ τὴν οἰκογέ- νεια! εἶπαν ὅλοι. Καὶ δουλεύει καλᾶ...

— Χωρὶς νὰ τρώῃ καὶ πολὺ, ἐπρό- σθεσε ἡ Στεφανία.

Ἡ Λίτσα προχώρησε κι' ἔνωσε τὰ χέ-

ρια τῆς μπροστὰ στὴ θεὰ Κατερίνα, σὲ μιὰ βουβή ἱερίδα, μὴ πῶς εὐγλωττη παρ' ἂν τὴν ἔκανε μὲ λόγια.

— Καταλαβάνω, μικρούλα μου, εἶπε ἡ θεὰ Κατερίνα, θέλεις νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας, ἔ; Μὰ στὴ ζωὴ, βλέπεις, δὲν κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Ἐπὶ εἶ- σαι ἀνεψιᾶ μου κι' ὅταν πᾶμε στὸ σπῖτι, ἂν ὁ ἀντρας μου στραβομουτσου- νιάσῃ ποὺ θὰ σὲ ἰδῇ στὸ τραπέζι, δὲν θάχω παρὰ νὰ τοῦ πῶ ἕνα λόγο: «Εἶναι ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου; ποῖος ἡ- θελεις νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν περι- μαζέψῃ, παρὰ ἐμεῖς;» Το ἴδιο θὰ λέ- γανε κι' οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ὁ θεὸς στὸ Σαίν-Καντέν, ὁ θεὸς στὴ Βάρη, ἡ θεὰ στὴν Ἐσνάντη. Παίρνει κανεὶς τοὺς δικούς του, ὅχι ὅμως καὶ τοὺς ξέ- νους. Το ψωμί μὲν φθάνει γιὰ τὴν οἰ- κογένειά, γιὰ τοὺς ξένους δὲν περισσεύει οὔτε ψιχουλό!

Κατάλαβα πὺς δὲν εἶχα νὰ πῶ καὶ νὰ κάμω τίποτα. Ἡ θεὰ Κατερίνα ἔ- λεγε ἀλήθεια. Δὲν ἤμουν «ἀπὸ τὴν οἰ- κογένειά». Δὲν εἶχα δικαίωμα σὲ τίπο- τα! ἂν ζητοῦσα, θὰ ζητιάνευα. Καὶ ὅ- μως, τί περισσότερο θὰ τοὺς ἀγαποῦσα, ἂν ἤμουν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους; Ὁ Ἀλέξης, ὁ Βενιαμίν δὲν ἦταν ἀδελφοί μου; Ἡ Στεφανία, ἡ Λίτσα, δὲν ἦταν ἀδελφές μου;...

Ὁ, τι ἀποφάσισε ἡ θεὰ Κατερίνα, ἔ- πρεπε νὰ γίνῃ χωρὶς συζήτησι, χωρὶς ἀναβολή. Μᾶς εἶπε πὺς αὔριο τὸ πρωὶ θὰ χωριζόμαστε καὶ μᾶς ἔστειλε νὰ κοι- μηθοῦμε.

Μόλις βρεθήκαμε στὴν κάμαρά μας, ὅλοι μὲ περικύκλωσαν κι' ἡ Λίτσα ἔ- πεσε ἀπάνω μου κλαίγοντας. Εἶδα ἔτσι πὺς μ' ὅλη τὴ λύπη τοῦ χωρισμοῦ τους, ἔμένα συλλογίζονταν, ἔμένα λυποῦν- ταν, κι' αἰσθάνονταν πὺς μ' εἶχαν ἀλῆ- θεια σὰν ἀδελφά. Τότε μοῦ ἤλθε μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐμπνευση, ποὺ ἀπ' τὴν καρδιά ἀνέβηκε στὸ νοῦ.

— Ἀκούστε, τοὺς εἶπα· βλέπω καλῶς, πὺς ἂν οἱ συγγενεῖς σας δὲν με θέλουν, σεῖς με θεωρεῖτε συγγενή.

— Ναι, ἀποκρίθηκαν κι' οἱ τρεῖς· εἶσαι καὶ θάσαι πάντα ἀδελφός μας!

Ἡ Λίτσα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλή- σῃ, ἐπικύρωσε αὐτὰ τὰ λόγια σφίγγων- τας τὸ χέρι μου καὶ κοιτάζωντάς με τό- σο τρυφερά, ποὺ μοῦ ἤλθαν δάκρυα.

— Λοιπὸν ναι, θὰ εἶμαι καὶ θὰ σᾶς τὸ δείξω.

— Ποῦ θέλεις νὰ τοποθετηθῇς ἐσύ;

— Ὑπάρχει μιὰ θέσι στοῦ Περνουῆ; θέλεις νὰ πάω αὔριο νὰ τὴ ζητήσω γιὰ σένα; ρώτησε ἡ Στεφανία.

— Δὲν θέλω θέσι. Ἄν ἔπαρνα θέ- σι, θάμεινα στὸ Παρίσι καὶ δὲν θὰ σᾶς ξανάβλεπα. Ὁ ξαναφορέσω τὴν προ- βιά μου, θὰ ξεκρεμάσω τὴν ἀρπα μου ἀπὸ τὸ καρφεὶ ποὺ τὴν κρέμασε ὁ πατέ-

ρας καὶ θὰ πάρω πάλι τοὺς δρόμους. Ὁ πηγαίνω ἀπὸ τὸ Σαίν-Καντέν στὴ Βάρη, ἀπὸ τὴ Βάρη στὴν Ἐσνάντη, ἀπὸ τὴν Ἐσνάντη στὸ Δρεζύ. Ὁ δὲ σᾶς βλέπω ὅλους, ἔναν-ἔνα με τὴ σειρά, κι' ἔτσι, γιὰ μένα θὰ εἶσθε ὅλοι μαζί. Δὲν ἔχασα τὰ τραγούδια μου καὶ τοὺς χορούς μου. Ὁ βγάζω τὸ ψωμί μου.

Ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ ζωγραφί- σθηκε στὰ πρόσωπά τους, κατάλαβα πό- σο τοὺς ἄρεσε ἡ ἰδέα μου καὶ στὴ λύπη μου αἰσθάνονταν παρηγοριὰ μεγάλη.

Μιλήσαμε πολλὴν ὥρα γιὰ τὰ σχέ- διά μας, γιὰ τὸ χωρισμὸ μας, γιὰ τὴν ἔνωσή μας, γιὰ τὰ περασμένα καὶ γιὰ τὰ μέλλοντα. «Ἐπειτα ἡ Στεφανία μᾶς εἶπε νὰ πλαγιάσουμε. Τὴν ἀκούσαμε· μὰ κανένας δὲν κοιμήθηκε πολὺ κείνη τὴ νύκτα, κι' ἐγώ, μοῦ φαίνεται, λιγώ- τερο ἀπ' ὅλους.

Τὸ πρωὶ, μόλις σηκωθήκαμε, ἡ Λί- τσα με τράβηξε στὸ περιβόλι καὶ κατὰ- λαβα πὺς καὶ εἶχε νὰ μοῦ πῇ.

— Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς;

«Ναι», μοῦ ἔγνεψε ζωηρά.

— Λυπάται ποὺ θὰ χωρισθοῦμε. Αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ τὸ πῇς· τὸ βλέ- πω στὰ μάτια σου καὶ τὸ αἰσθάνομαι στὴν καρδιά μου.

Μοῦ ἔγνεψε πὺς δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτό.

— Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ εἶμαι στὸ Δρεζύ.

Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Τί; δὲν θέλεις νάλθω στὸ Δρεζύ;

Γιὰ νὰ συνεννοούμαστε, ἐγώ πάντα ρωτοῦσα κι' ἐκείνη μοῦ ἔκαν' ἕνα νεύ- μα, καταφατικὸ ἢ ἀρνητικὸ.

Ἐτσι μοῦ εἶπε πὺς ἤθελε νὰ πάω στὸ Δρεζύ. Μὴ ἀπλώνοντας τὸ χέρι τῆς σὲ τρία διαφορετικὰ σημεῖα, μ' ἔ- καμε νὰ καταλάβω πὺς ἔπρεπε πρῶτα νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὰ δέλφια τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς.

— Θέλεις νὰ πάω πρῶτα στὴ Βάρη, στὴν Ἐσνάντη καὶ στὸ Σαίν-Καν- τέν;

Χαμογέλασε, χαρούμενη ποὺ τὸ κα- τάλαβα.

— Μὰ γιατί; Ἐγώ πρῶτα σένα ἡ- θελα νὰ ἰδῶ.

Τότε με τὰ χέρια τῆς, με τὰ χεῖλη τῆς καὶ προπᾶντων με τὰ μάτια τῆς ποὺ μίλοῦσαν, μοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο. Σᾶς μεταφράζω ὅ,τι μοῦ εἶπε με τὰ νεύ- ματα:

«Γιὰ νὰ μάθω γιὰ τὴ Στεφανία, τὸν Βενιαμίν καὶ τὸν Ἀλέξη, θέλω νὰ πᾶ- νὰ ἰδῇς πρῶτα αὐτούς. Θάρθῃς ὕστερα στὸ Δρεζύ καὶ θὰ μοῦ πῇς ὅ,τι εἶδες κι' ὅ,τι σοῦ εἶπαν».

Καλὴ μου Λίτσα!

Τὰ παιδιά θάφευγαν στὶς ὁκτώ τὸ πρωὶ κι' ἡ θεὰ Κατερίνα παρήγγειλε ἕνα μεγάλο ἀμάξι, γιὰ νὰ τὰ πάῃ πρῶ-

τα στὴ φυλακὴ νὰ ἰδοῦν τὸν πατέρα τους κι' ἀπὸ 'κεῖ, καθένα με τὸ μπογαλάκι του, στὸ σιδηρόδρομο ποὺ θὰ τὰπαίρνε.

Στὶς ἑπτὰ, ἡ Στεφανία με πῆρε κι' αὐτὴ στὸν κῆπο.

— Ὁ χωρισθόμε, μοῦ εἶπε. Ἡθελα νὰ σοῦ δῶτω κάτι τί, γιὰ νὰ με θυμᾶ- ται· καὶ νὰ, 'ς αὐτὴ τὴ θήκη ποὺ σοῦ χαρίζω, θὰ βρῇς μετὰ κλωστή, βελόνες καὶ τὸ ψαλλίδι μου, δῶρο τοῦ νοικοῦ μου. Στὸ δρόμο θὰ σοῦ χρειάζονται συχνά, γιὰτὶ δὲν θὰ εἶμαι ἐγώ, νὰ σοῦ μπα- λώνω τὸ ροῦχο σου, ἢ νὰ σοῦ ράβω κανένα κουμπί. Κι' ὅταν θὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ψαλλίδι μου, θὰ μᾶς θυμάται.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μοῦ φαίνεται πὺς ἀπὸ τίς ἀτέλειω- τες κουβέντες ποὺ ἀλλάξαν οἱ παιδικές σκευές, ὅταν ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἄξαφνα κι' ἀνέλπιστα ξαναἰδωθήκαμε, ἕνα μέρος ἀξίζει ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ πολ- λούς. Αὐτό:

— Ναι, κάθε φορά ποὺ ἡ κυρία Φώ- τη, στὸ σχολεῖο, ὅπως δὰ κι' οἱ γονεῖς μου στὸ σπῖτι, με τιμωροῦσε γιὰ τὸ ροβερό μου ἐλάττωμα νὰ πετιέμαι ἐνῶ ρωτοῦσε ἄλλῃ, ἢ ν' ἀνακατεύομαι ἀπρό- κλητη στὴν ὁμιλία τῶν μεγαλυτέρων μου, ἐπαναστατοῦσα· μοῦ φαινόταν ἡ τιμωρία ἀδικη, γιὰτὶ πῶς εἶπα πὺς τέτοιο ἦταν τὸ φυσικὸ μου κι' ἐνό- μιζα πὺς δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πολεμή- σω. Κι' ὅσο οἱ τιμωρίες μεγάλωναν, τό- σο ἐγώ πίστευα πὺς θὰ πνιγίμουνα σὰν δὲν μίλοῦσα, καὶ τόσο ἐπέμενα στὸ κα- τάρχο αὐτὸ ἐλάττωμα. Ἐτσι ἦταν ὁ- ρος νὰ μείνω γιὰ πάντα ἀδιόρθωτη. Μὰ εὐτυχῶς ὑπάρχουν κι' ἄνθρωποι στὸν κόσμο ποὺ ξέρουν τρόπους ἀσφαλέστε- ρους ἀπὸ τίς τιμωρίες γιὰ νὰ ξεριζώ- νουν ἐλαττώματα, ποὺ ἀπὸ χρόνια ἔ- χουν βαθεῖα ἐξαπλωμένη τὴ ρίζα τους στὴν παιδικὴ ψυχὴ. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὁ θεὸς ὁ Μένης, ἀδελφός τοῦ μπαμπᾶ μου, μ' ἔσωσε, προπέριστο τὸ καλοκαίρι ποὺ εἶμαι δυὸ μῆνες σπῖτι μας.

— Καὶ πὺς τα κατέρρεε;

— Μ' εἶχε πάρει μιὰ βροχὴ στὸ θέατρο. Ἐκεῖ συναντήσαμε δυὸ γνω- στοὺς τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ στὴν ἐπι- τηρητὴ γυρίζαμε ὅλοι μαζί. Φυσικά, ὁ θεὸς μίλοῦσε με τοὺς φίλους του γιὰ πολιτικά καὶ διάφορα ἄλλα ζητήμα- τα, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἔχουν κανέ- να ἐνδιαφέρον γιὰ ἕνα κορίτσι. Μὰ τί συμβαίνει; Ἰτα-ἴτα αὐτὸ πίστευα πὺς ἦταν τὸ φυσικὸ μου, νὰ μιλῶ γιὰ τί πραγματικὰ δὲν θὰ ἔδινά μιὰ πεν- τάρρα καὶ νὰ πετιέμαι στὴν πῆλ ἀκα- τήληλη σιγμῇ. Ἐτσι λοιπὸν κατὰ- ρρα νὰ πάω δυὸ φορές τὸ λόγο ἀπὸ

τὸ στόμα τοῦ θεοῦ Μένη καὶ τρεῖς- τέσσαρες ἀπὸ τῶν φίλων του. Καὶ νὰ δῇς ποὺ αὐτοὶ στραβομουτσουιάσανε λι- γάκι, ἐνῶ ὁ θεὸς δὲν ἔδειξε τίποτα, τόσο ποὺ πίστεψα πὺς αὐτὸς καταλά- βανε κι' ἐπέτρεπε αὐτὸ τὸ φυσικὸ ποὺ οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸ ἔλεγαν ἐλάττωμα.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, σὰν μ' ἔστειλε ἡ μαμμὰ νὰ τὸν φωνάξω γιὰ τὸ πρόγευμα, μοῦ λέει: «Καλῶς τὴν Καί- τη· ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω δυὸ λεπτά.»

Καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἦταν, ξέρεις, τόσο σοβαρὸ ποὺ μ' ἐτρόμαξε. «Τί τρέχει;» ἐρώτησα ἀνήσυχη.

Κι' ὁ θεὸς με τὸ ἴδιο σοβαρὸ καὶ γα- λήνιο ὕψος, ἀποκρίθηκε:

«Κάτι πολὺ σπουδαῖο.

«— Μὰ τί λοιπόν;» ξαναρωτῶ, μ' ἀγωνία τώρα πιά.

«— Ἐκαμες χθὲς κάτι, μοῦ λέει τότε, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃς ποτέ!» (Ἀπέφυγε τὸ βαρὺ δὲν πρέ- πει καὶ μεταχειρίστηκε τὸ γεμάτο ἐμ- πιστοσύνη δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃς.)

«— Τί ἔκαμα;»

Δὲν βιάστηκε νὰ μοῦ ἀποκριθῇ; Μ' ἄφητε δυὸ-τρία δευτερόλεπτα νὰ ἐρευ- νήσω στὴ συνείδησή μου μήπως τὸ βρῶ, κι' ὕστερα, γιὰ νὰ με βοηθήσῃ, πρόσθεσε:

«— Κάτι ἀτοπώτατον!

«— Ἀποπώτατον:!!»

Ὅπως μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ τί εἶχα κάμει, μποροῦσε νὰ μοῦ φανῇ βαρὺς κι' ἀδικος ὁ χαρακτηρισμὸς, κι' αὐτὸ θὰ μοῦ προξενόυσε λύπη καὶ θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ προσέξω 'ς ὅ,τι θὰ μοῦ ἔλεγε ὁ θεὸς παρακάτω. Μ' αὐτὸς ἤξερε νὰ τὸ προλάβῃ αὐτὸ καὶ πρόσθεσε:

«— Ναι, ἀτοπώτατον. Εἶμαι βέβαιος πὺς ἔτσι θὰ τὸ ἔλεγε ἡ μακαρί- τισσα ἡ γιαγιά σου, μιὰ γυναίκα ποὺ ἔ- δινε μεγάλη σημασία στοὺς καλοὺς τρόπους.»

Ἀνέπνευσα. Δὲν ἦταν ὁ θεὸς Μένης ποὺ ἐχαραιντρίζε ὡς ἀποπώτατον τὸ ὅ,τι εἶχα κάνει κι' ἀκόμα δὲν εἶχα μαν- τεύει τί ἦταν, ἀλλὰ ἡ γιαγιά μου, ποὺ στὸ κάτω τῆς γραφῆς μποροῦσε καὶ νὰ ἦταν τότε μιὰ γρη῏ ξεκουτισμένη. Ἀλ- λά ὅχι... Ἐγὼ βέβαια δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει, μὰ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὸ θεὸ εἶχα ἀκούσει τόσα καλὰ γι' αὐτή. «Ὡστε κι' ὑπερβολὴ τῆς νῆταν τὸ ἀ- τοπώτατον, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν τουλάχιστο ἀτοπὸ ὅ,τι εἶχα κά- μει. Κι' ἔτσι, σίγουρα, θὰ τὸ χαρακτη- ρίζε κι' ὁ θεὸς ὁ Μένης. Μὰ δὲν ἔ- πρεπε ὁ θεὸς ὁ Μένης νὰ ξέρῃ πὺς ἡ ἀνεψιᾶ του κάνει ἀτοπὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν τρόπος νὰ κρυφθῇ κανεὶς ἀπ' αὐτόν, ἄρα δὲν ἔπρεπε πιά ἡ ἀνεψιᾶ του νὰ κἀνῃ. Ἀρῶ ὕστερα ἀπὸ τέτοια ἀ- λύση συλλογισμῶν κατέληξα 'ς οὕτῃ τὴν ἀπόφασή, παρεκάλεσα τὸ θεὸ νὰ μοῦ πῇ ποῖο ἦταν τὸ ἔγκλημα μου καὶ

τὸν ἐβ-βαίωσα πὺς ὅ,τι καὶ νᾶταν, δὲν θὰ τὸ ξανάκανα ποτέ. Μὲ κοιτάζε τότε μιὰ στιγμὴ 'ς τὰ μάτια, γιὰ νὰ κρίνῃ πόσο ἤμουν εἰλικρινὴς 'ς αὐτὴ τὴν ὑπό- σχεση, κι' ὕστερα τέλος μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἀτοπὸ εἶναι νὰ διακόπτῃ κανεὶς τοὺς μεγαλυτέρους ἅμα μίλοῦν, ἢ κι' ἀ- πλῶς νὰ μιλᾷ χωρὶς αἰτία, ὅταν δὲν τὸν ρωτοῦν 'ὅταν καὶ γιὰ ὅ,τι δὲν πρέπει.

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρτία μου, στὴν ἀρχὴ αἰσθάνοντο ὅχι μικρὴ ἐκπληξή. Τὰ ἴδια κι' αὐτός; Γιὰ κάθε ἄλλο φαν- ταζόμενα πὺς θὰ μοῦ μίλοῦσε, κάθε ἄλλο ἐγκλημα πὺς θὰ μοῦ ἀπέδιδε παρὰ πὺς θὰ μοῦ μίλοῦσε γιὰ τὸ φυσικὸ μου. Κι' ὅμως νὰ ποῦ κι' αὐτός, σὰν κι' ὅλους τοὺς ἄλλους, δὲν τὸ εὐρί- σκε φυσικὸ, ἀλλὰ ἀτοπὸ ἐλάττωμα. Κι' ἤθελε, ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὸ κόψω. Μόνο ποὺ αὐτὸ δὲν τὸ ἐπέδιδε με τι- μωρίες καὶ με θυμους, δὲ με φοβέρισε πὺς θὰ με μαρτυρήσῃ, 'ς τὸν μπαμπᾶ καὶ τὰ ρέστα, παρὰ μ' ἕνα τρόπο τόσο ἀλλοιωτικὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κι' ἐντε- λῶς γιὰ μένα καινούριο, μὲ κατάφερε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πὺς θὰ ἔδωκα ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κόψω τὸ ἐλάττω- μα ποὺ τὸν λυποῦσε. Κι' ἴσα—ἴσα αὐτὸς ὁ ἀλλοιωτικὸς τρόπος τοῦ με ἐνίσχυσε γιὰ νὰ πολεμήσω τὸ ἀρύτιχο κι' ἀσχη- μο ἐλάττωμα ποὺ τὸ θαρροῦσα πρῶτα φυσικὸ μου, ἀπολέμητο.

Καὶ τώρα, δὲν εἶναι μονάχα γιὰτὶ μ' ἔκαμε ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ ἕνα ἐλάττωμα ποὺ μ' ἔδειχνε γελοῖα καὶ μ' ἔκανε μι- σσητὴ, τὸ ὅτι αἰσθάνομαι γιὰ τὸ θεὸ Μένη διπλὴ ἀγάπη ἀπὸ πρῶτα· μὰ προπᾶντων γιὰτὶ με τὸν τρόπο ποὺ μοῦ πολέμησε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, μοῦ ἔδωκε κι' ἕνα πολύτιμο σὲ κάθε ἄνθρωπο μά-θημα, μὰ ἰδίως 'ς τὴν δασκάλα ποὺ εἶμαι σήμερα ἐγώ. Μ' ἔμαθε δηλαδὴ με ποῖον τρόπο πρέπει νὰ γίνετα ἡ παρατήρη- ση, γιὰ νὰ μὴ πληγώῃ ἡ ἐξοργίζῃ, ἀλλὰ νὰ φιλοτιμῇ καὶ νὰ καρποφορῇ.

Ἐλπίζω, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ὁμο- λογήσετε πὺς δικίο εἶχα τὰ φωνογρά- φος νὰ σᾶς ἀποτυπώσω ἐδῶ τὰ παρα- πάνω. Ε. Α.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μιὰ πεταλούδα κυνηγῶ
σὲ φύλλο, σ' ἀνθοκλῶνι,
— ἄχ, δυὸ φτερά νάχα καὶ γώ!
ἄχ νάμου' χελιδόνι!
Τ' ἄγριο λιποῦν με κεντῶ,
στένω, δὲ θὰ τὴν πιάσω.
Νά, πάλι μοῦρχειται κοντά,
πάλι δοῦν νὰ τὴ φιάσω.
Χωλεῖ στὴν ξανθὴ ὁδοῖα
καὶ 'στὴ χρυσόφανε ἀχλαδιά,
μὰ τῆς γνέφουν οἱ κρίνοι
καὶ πέφτει 'στ' ἄσπρα, αὐτὴ λευκή.
Τώρα; ποῖοι νᾶνοι οἱ κρίνοι ἐκεῖ;
ἄχ, καὶ ποῖα νᾶνα ἐκείνη;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΑΡΙΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ

Β' (*)

Οι άσπρες βαρκούλες μ' ας δέχονται στοργικά στην άγκαλιά τους. Άνοιγουν ύστερα τὰ δόλεια πανιά τους, πού τὰ είχαν κατεβάσει μόλις πλεύρισαν στο βάπορι: και διευθύνονται στην παραλία. Μπαίνουν στο λιμάνι. Δεξιά μας, στον πράσινο μώλο, —έτσι τον λέν γιατί τὸ βράδυ ανάβει πράσινο φανάρι, — πεντέξη παιδιά ψαρεύουν: κάτι άλλα κάνουν μπάνιο: έρχονται και περικυκλώνουν τὴ βάρκα μας: δὲ φοβούνται αὐτὰ τὴ θάλασσα, στὴν άγκαλιά της έχουν μεγαλώσει. Αἰγινιτάκια μὲ τ' όνομα! Στόν άλλο μώλο, τὸν κόκκινο, μιά παρέα ἀπὸ καμμία δεκαριά κορίτσια κάθεται πάνω στὰ βράχια. Στὸ πέρασμά μας κυτάν προσεχτικά, κήπως διακρίνουν μαζί μας και κανένα γνωστό τους πρόσωπο.

Πατὼ τὸ χῶμα τῆς Αἰγίνας: γύρω μου ἓνα σωρὸ κόσμος, ἄλλοι γνωστοί ἀπὸ παλιά χρόνια, πού μὲ κοιτᾶν χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσουν, κι' ἄλλοι ἐντελῶς άγνωστοί.

Μεσημέρι: ὁ κόσμος πάει στὰ σπίτια του νὰ ἡσυχάσῃ: κι' ἐγὼ ἔχω μιά πείνα... Τρώω ὅπως-ὅπως τὸ φαί πού μου εἶχαν δώσει ἀπ' τὸ σπίτι, σ' ἓνα τραπέζι πάνω, κυττάζοντας ὁλοένα πρὸς τὴ θάλασσα. "Ενας μπάτης ρυσαίει γλυκά: δὲν κάνει διόλου ζέστη.

Άφ' οὗ φάω, πηγαίνω στὸ μώλο τὸν κόκκινο: μὲς στὴ μέση ὁ "Αἰς-Νικόλας—μικρούλα κάτασπρη ἐκκλητούλα, —μὲ πάρχους ὁλόγουρα, μού δίνει θέσι νὰ κάτσω στὴ σκιά πλάι μου κάτι ψαράδες, καθιστοὶ σταυροπόδι, συγυρίζουν τὰ δίχτυα των, ὕστερ' ἀπ' τὸ ψάρεμα. Δὲν τολμοῦν στὴν ἀρχὴ νὰ μὲ μιλήσουν, — σ' ἓνα νέο ἀπ' τὴν πόλη, μὲ χέρια κάτασπρα, ἀμάθητα στὴ δουλειά—κι' αὐτὸ μὲ κάποια εἰρωνεία μπρὸς στὰ ἡλιακαμμένα τους, ἀσταλένια ἀπ' τὴ δουλειά χέρια. —Μὰ σὲ λίγο, σὰν βλέπουν πὼς ὁ νέος αὐτὸς εἶναι καταδεχτικός και τοὺς ρωτᾷε διάφορα πράγματα, παίρνουν θάρρος κι' ἀρχίζουν νὰ διηγῶνται διάφορες θαλασσινὲς ιστορίες, γιὰ σίφουνες, μπονάτσες, ἀνεμοζάλες, μηχανὲς σφυγ-γαράδικες...

Ὁ ἥλιος ὅμως σιγά-σιγά θολώνει, σύννεφα μαύρα σκεπάζουν τὸν οὐρανό: τὸ κύμα πέφτει και παίρνει τὸ χρώμα πούχει ὅταν προκίεται νὰ βρέξῃ. Βροντὲς ἀκούγονται, ἀστραπές... "Ὁχι, καλέ μου οὐρανέ, μὴ βρέξῃς: κάνε μας αὐτὴ τὴ χάρη, ἄφισε νὰ χαρῶμε και μεῖς λίγο τὴ Φύση!

Ρωτᾶω ἀνήσυχος τοὺς ψαράδες, μ'

(*) "Ἰδε τὸ Α' στὸ προηγούμενο.

αὐτοὶ μὲ ἡσυχάζουν: δὲ βρέχει συχνὰ δὴ στὴν Αἶγινα, μού λέν. Μ' ὅλη ὅμως αὐτὴ τὴ βεβαίωση, μένω λιγάκι ἀνήσυχος...

Κι' ὅμως ὄχι! Οὐτε μιά στάλα βροχῆς δὲν ἔπεσε: ὁ οὐρανὸς μ' ας λυπήθηκε, τὰ σύννεφα διαλύονται και χάνονται σὲ λίγο στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα.

Τέσσαρες ἡ ὥρα: θυμοῦμαι πὼς πρέπει νὰ κάνω κάποια ἐπίσκεψη: ἔχω νὰ πάω στὴν παλιά μας σπιτονοικοκυρά: θὰ μὲ γνωρίσῃ τάχα, θὰ μὲ θυμῇ, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια;...

...Ναί, μ' ἐγνώρισε ἡ καλὴ γρηούλα: ἔκλαψε μόλις μὲ εἶδε και τῆς φίλησα τὸ χέρι. "Εκλαψα κι' ἐγὼ μαζί της: ἀπὸ τί ἀράγε, χαρὰ ἢ λύπη: ποῖος ξέρει! "Ἰσως γιὰτὶ μούρθαν μαζί κι' ἐνθὺ μῆτες παλιῶν καιρῶν εὐτυχισμένων. Καὶ σὰν τὴν ἀποχαιρέτησα, μούδωκε τὴν εὐχὴ της. Θὰ μὲ ξαναἰδῇ τάχα πάλι;...

Καὶ μὲν γρηούλα! Γυρνῶ στὸ λιμάνι: μιά φωνὴ ἔξαφνα πίσω μου: «καλῶς ὦρισε, κύριε Γιάγκο!» γυρίζω και: νὰ σε πάρῃ ἡ ὀργή, σ' εἶσαι, Ντομάτα. Τί μού γίνεσαι;

Ὁ Ντομάτας, — παρατσούκλι, ὅπως κάθε σχεδὸν Αἰγινίτης ἔχει, — γιὰ κύρια δουλειά ἔχει νὰ φορολογῇ τοὺς ξένους: πότε μιά δραχμὴ, πότε δυὸ ἀναλόγως τῆς κουταμάρας πού θὰ βρῇ. Εἶναι ὅμως και χαμάλης, ντελάλης και ὅ,τι ἄλλο θέσ.

—Τί νὰ κάνουμε, κύρ-Γιάγκο, λέει. Φτώχεια μεγάλη στὸ νησί... Δὸς μου τώρα κάτι, νὰ πῶ στὴν ὕειά σου ἕναν καφέ....

Τοῦ δίνω και φεύγει ἀμέσως χωρὶς κἄν νὰ μὲ πῇ εὐχαριστῶ ὁ ἀχάριστος! Ἐνὰ στὸ μώλο: ἐκεῖ ἀπόψε, σὰν Κυριακὴ πού εἶναι, ἔχει μαζευτὴ ὅλη ἡ Αἶγινα και κάνει τὸν περίπατό της: εἶναι σὰ νὰ ποῦμε τὸ «Ζήππειο» τῆς Αἰγίνας.

Φυσᾷ γλυκά ὁ μπάτης, οἱ ὦρες περνοῦν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Καὶ νὰ ἔξαφνα, κατὰ τίς ἐννιά, ἡ φωνὴ τοῦ Ντομάτα: —και ντελάλης δὲν εἶπαμε; —ἀκούγεσαι;

—Ὁποῖος γιὰ τὴν Ἀθήνα! ἡ «Καλλιόπη» ἔρτατε! Ὁποῖος γιὰ τὴν Ἀθήνασα!...

Γ'.

Σιγανὸ ἀεράκι ἀπ' τὴν ξηρὰ μ' ας σπρώχνει σιγά-σιγά τίς βάρκες ἔξω στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Τὸ βαπόρι, πού μόλις διακρίνουμε τὰ ρῶτα του στὸ σκοτάδι μέσα, περνᾷε βαθεῖα και πρέπει ν' ἀνοίχτοῦμε πολὺ στὸ πέραγο.

Άφίνουμε πίσω μας τ' ἀγαπημένο νησί.

Εἶναι μιά βραδεῖα γλυκειά, μαγεμένη. Μακρὰ, μὲς στὴ σιγαλιά, ἀπὸ μιά βάρκα κάποιων πού κάνουν κιάλας τὴν ἐξοχὴ τους, ἀκούγεται μιά γλυκειὰ βαρκαρόλα: δὲν ἀκούω τὰ λόγια, εἶναι πολὺ μακρὰ, μονάχα ὁ ἦχος γλυκός, ἀπαλὸς χαϊδεύει ἀρμονικά τὴν ἀκοή μου.

Άριστερά μας τὸ βουνὸ ὁλοένα και φωτίζεται: στὴν κορρὴ του σιγά-σιγά προβαίνει τὸ φεγγάρι σχεδὸν ὁλόγεμο: τὸ κύμα βάφεται χρυσά: θαρρεῖς κι' ἡ θάλασσα ἔγινε χρυσάρι ἀναλυτό.

Στὸ φεγγάρι πάνω μιά μορφή γελαστή ζωγραφίζεται: φαίνεται σὰ νὰ μ' ας κοροϊδεύῃ, πού ἀφίνουμε τὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ κλειστοῦμε πάλι στὴν ἄχαρη πολιτεία. —"Ὁχι, φεγγάρι μου, εἶσαι καλὸ σύ, θὰ μ' ας κρατήσης συντροφιά ὅλη τὴ νύχτα ἀπόψε: και σύ μαζί μας θάρρῃς.

Τὸ βαπόρι ἔχει πλησιάζει: ἀκούγεται στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς. Στίς βάρκες τὰ πανιά κατεβάσκονται και τὰ κουπιά μονάχα βουτοῦν ρυθμικά στὸ νερό. Στὸ κάθε ἀναστήλωμά τους, σταγόνες φωτερές, — διαμάντια ἀστραφετέρ, — ξανακυλοῦν στὸ χρυσωμένο κύμα.

Σφυρίζει τὸ βαπόρι, σταματᾷ: ἡ βάρκα μας πλευρίζει. Ἀνεβαίνω και τρέχω ἀμέσως ψηλὰ στὴ γέφυρα νὰ ξαναἰδῶ στερνὴ φορὰ τὴν Αἶγινα. Μόλις φαίνεται στὸ ἀσημόρωτο τοῦ φεγγαριοῦ, σὰν τὸ μαγικό, τ' ὀνειρεμένο νησί μ' ας νεράιδας.

Ξανασφυρίζει τὸ βαπόρι, φεύγουμε. "Ἔχε γειά, ἀγαπημένη Αἶγινα! Πότε πάλι τάχα θὰ σε ξαναἰδῶ;...

Πλέμε μὲς στὸ χρυσάρι τῆς θάλασσας. Οἱ τοποθεσίες πού βλέπαμε τὸ πρωί, φαίνονται και τώρα, μὰ ἀέρινες, ἀόριστες, ἐξασυλμένες. Πάνω στὴ γέφυρα, ἔχουμε στήσει κουβέντα: χωρὶς νὰ γνωρίζομαστε κἄν μὰ τί πειράζει αὐτό: τὸ ρῶς τοῦ φεγγαριοῦ σ' ὅλα δίνει τὸ ἴδιο θάμπωμα, τὸ ἴδιο χρώμα: δὲν ξεχωρίζεις τὸν πλούσιο και τὸ φτωχό. Ἡ γαλήνη τῆς φύτης κι' ἡ ὡμορφιά της δίνει: σ' ὅλους—γραμμαιτισμένους κι' ὄχι,—τίς ἴδιες σκέψεις...

Γλυκά περνοῦν οἱ ὦρες. Κλείνω τὰ μάτια μου, ἀφίνω νὰ μὲ δροσίζῃ ὁ μπατης, και νὰ μὲ λικνίζουν τὰ κύματα...

Ἐξαφνὰ ἕνας κρότος μὲ κάνει νὰ ἀνοιξῶ: ρίχνουμε τὴν ἄγκυρα, φτάσαμε κιάλας στὸν Πειραιά.

Καλὲ καπετάντε, δὲν μ' ας πῆγαίνες σιγώτερα!...

2 Ιουλίου 1919

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΝΕΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Μιά Ἀλεπού εἶδε ἕναν Κόρακα, πού κρατοῦσε στὸ στόμα του ἓνα κομμάτι τυρί. Θέλησε νὰ τοῦ τὸ πάρῃ και μεταχειρίσθηκε τὴ συνειδησιμένη τῆς πονηρίας.

—Τί ὁραῖο πουλὶ πού εἶσαι! τοῦ φώναξε. Δένε ὅμως, πὼς τὸ μεγάλο σου πρότεγμα εἶναι ἡ φωνή. Πὼς ἤθελα νὰ τὴν ἀκούσω!

Ὁ Κόρακας ὅμως δὲν γελάσθηκε. Κατάπιε πρῶτα τὸ τυρί του κι' ἔπειτα ἀποκρίθηκε στὴν Ἀλεπού:

—Ἄλλοῦ αὐτά, κυρὰ κομμάτια! Δὲν βάσαμε και μεῖς τὸν Αἰσώπο!

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Ε'. (Συνέχεια)

—Μπορούσε ὅμως ν' ἀπαίρνες και περισσότερα! παρατήρησε ὁ Ἀρλεκίνος.

Δέν εἶχα καιρό, δικαιολογήθηκε ὁ Ἀτσαλοκάρδης. Ὁ Γρεγκορὸς θὰ γύριζε γρήγορα και θὰ μ' ἐσπᾶζε στὸ ξύλο, γιὰ τὸ ψέμα πού τοῦ εἶπα!

—Ἐμεῖς ἔχουμε λεμονάδες, σιρόπια και κρασί ἰσπανικό! εἶπαν δυὸ ἄλλοι ἀπὸ τὴν παρέα, ἀραδιάζοντας στὸ τραπέζι διάφορα μπακαλάρια, πού τὰ βουλώματά τους ἦταν τυλιγμένα μὲ χρυσόχαρτα και ἀσημόχαρτα. Ὅπως οἱ σύντροφοί τους, κι' αὐτοὶ τάχαν κλέψει ἀπὸ κάποιο ποτοπωλεῖο.

—Μπράβο, Ἀγκαθομάλλη! Μπράβο, Θανατά! φωνάζει ὁ Ἀρλεκίνος, πού ἡ ἀδυναμία του ἦταν τὸ πιστό. Καλὰ δούλεψαν κι' ὁ Ἀνθός, κι' ὁ Πνίχτης, κι' ὁ Ἀτσαλοκάρδης, κι' ὁ Κομφουτσιδίας. Μὰ σεῖς οἱ δυὸ ἐκάματε τὴν καλύτερη δουλειά και σὲ σᾶς δίνω τὸ βραβεῖο!

—Μόνο τὸ σαλόνι ντὲν εἶναι καλὰ φωτισμένο, εἶπε τότε ὁ Ραντί-Γκρί. Γίνεται ντουλειά κωρὶς κεριά;

—Ὅριστε και κεριά! φώναξε ὁ Ἀνθός, παρουσιάζοντας δυὸ πακέτα σπερματέετα «τῶν ἑξῆ». Μ' αὐτὰ μπορούμε νὰ φωτίσουμε τὸ σαλόνι μας ἂ τζιόρνο. Τύφλα νάχουν οἱ πολυελαῖοι τοῦ Παλάς-Ροαγιαλ!

—Ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπε ὁ Ἀρλεκίνος.

Ὁ Κομφουτσιδίας.

Τώρα δὲν μ' ας λείπει τίποτα. Ἐγὼ πᾶω νὰ μαζέψω σαμπάνια ἀπὸ τίς ἄλλες κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ. Σεῖς στῆστε τὸ τραπέζι. Σὲ πέντε λεπτά ἡ γιορτὴ μας μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ!

Πραγματικῶς, σὲ λίγο μιά λαμπρὴ ζωτοχυσία διαδέχθηκε τὸ μισόφωτο πού βασιλευσε πρῶτα μέσα στὴν κάμαρα. Ποτήρια, κοῦπες και φλιτζάνια διαφόρων σχημάτων και χρωμάτων τοποθετήθηκαν στὸ τραπέζι, ὁλόγουρα στίς μποτίλιες και στὰ πιάτα μὲ τὰ γλυκίσματα. Ὁ Ραντί-Γκρί, ὁ πῶς λιχουδῆς ἀπ' ὁ-

λους, ἄρχισε κι' ὅλα νὰ τσιμπολογᾷ και νὰ κουτοσιπῇ δοκιμαστικῶς.

Κ' ἤλθε ἡ ὥρα πού ἔπρεπε νὰ φωνάξουν τοὺς ἰνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ: ἀλλὰ ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί Γκρί, πρὶν βγοῦν ἀπὸ τὴν κάμαρα, ἔκριναν καλὸ νὰ πευθύνουν τοὺς φίλους τους μιά τελευταία σύστασι:

—Νὰ προσέξετε πρὸς πάντων, εἶπε ὁ Ἰταλός, νὰ μὴ προδοθῆτε. Μιμηθῆτε ὅσο μπορεῖτε τὴν ὁμιλία και τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Ἡ

Ὁ Θινά.

παραμικρὴ ἀπροσεξία θὰ μπορούσε νὰ μ' ας καταστρέψῃ. Τὸ νοῦ σας, παιδιά!

—Ἐξέρω, εἶπε ὁ Ἀνθός: μετὰ τὴ βεγγέρα ὅμως, ἅμα θὰ πέσουν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν, θὰ μ' ας ἀφίτετε νὰ ξαφρίσουμε λιγάκι τὴν κάσσα τοῦ γέρου Τσιγκούνη;

—Οὔτε ἰδέα! Ὁ γέρος φυλάγεται καλὰ κι' ὑπάρχουν παντοῦ παγίδες. Ἀργότερα, ἅμα μαθούμε τὸ μυστικὸ ὅλων αὐτῶν τῶν μηχανισμῶν, πού δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά κίνδυνος, τότε μάλιστα, σᾶς φωνάζουμε μιά νύχτα και κάνουμε μαζί κι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι.

—Ναί, ναί, ἐσυμφώνησε και ὁ Ραντί-Γκρί, ἐμεῖς ἐντὼ κάτι μαγειρεύομε: γι' αὐτὸ παίρνει μένα ντεσπινίνα Κολομπίνα. Σκαῖτε λοιπόν, ἅμα γκίνη τὸ ἀχλάντι, ἐλάτε, φάμε μαζί.

Τὰ ἔλεξαν αὐτὰ οἱ κατεργαροί, γιὰ νὰ ξάνουν τοὺς συντρόφους τους νάχουν ὑπομονή. Ἀπὸ μέσα τους ὅμως, μὴν ἀμφιβάλλετε πὼς ἐλογάριαζαν νὰ κρατήσουν ὅλο τὸν θησαυρὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.

Οἱ φίλοι τοὺς ὑποσχέθηκαν νὰ συμμορφωθοῦν κι' ὁ Ἀρλεκίνος μὲ τὸν Ραντί Γκρί κατέβηκαν στὸ ἰσόγειο.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ξαναγύρισαν μὲ τοὺς καλεσμένους τους πού εἶχαν βάσει τὰ καλλίτερά τους φορέματα. Ὁ Ραντί-Γκρί, γελαστὸς και καταχαρούμενος κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀρραβωνιαστικιά του Κολομπίνα.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη, προχωροῦσε χλωμὴ και μὲ τὰ μάτια καταβασμένα,

σὰν ἓνα θῦμα πού τὸ σέρνουν στὴ θυσία. Κι' ὁ Πιερρότος ἀπὸ πίσω της ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ ἄνθρωπο πού ἀκολουθεῖ κηδεῖα, παρὰ πού πηγαίνει σὲ γιορτὴ.

Ὁ μπάριμπα-Μιστανφλοῦτος δὲν φαίνονταν οὔτε χαρούμενος, οὔτε λυπημένος, οὔτε ἀνήσυχος. Τὸ πρόσωπό του διατηροῦσε ὅλη τὴν ἀπάθεια και περι-ρίζονταν μόνο νὰ κυττάξῃ και νὰ παρατηρῇ... Ὅσο γιὰ τὸν κ. Κάσσανδρο, αὐτὸς ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἄστρο κι' ἔβαζε τὰ δυνατά του, γιὰ νὰ τεντώνῃ τα γέρεκα πόδια του και νὰ κρατῇ ἴσιο τὸ σῶμα του, πού ἦταν συνήθως σκυρτό.

Μπαίνοντας στὴν κάμαρα, ἔκαμε ἓνα σωρὸ ρεβερέντσες κανονικώτατες πρὸς τοὺς ἐπίσημους φίλους τῶν εὐγενῶν τοῦ νοικάρηδων, πού στέκονταν ἀραδιασμένοι ἀπὸ τὸ ἓνα και τ' ἄλλο μέρος τῆς πόρτας, και, μισοκλείνοντας τὰ μάτια μὲ ὕψος πολὺ ἀριστοκρατικὸ, ἐδήλωσε πὼς ἦσαν καθ' αὐτὸ θαμπωμένος ἀπὸ τὰ φωτεινὰ κύματα πού σκορποῦσαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κεριά.

Ὅταν ὅμως ἐκοίταξε καλλίτερα στὸ φῶς τοὺς φίλους τῶν νοικάρηδων του, πού προτιήτερα στὸ σκοτάδι δὲν τοὺς εἶχε ἰδεῖ καλὰ, ἐδοκίμασε μιά μεγάλη ἐκπληξή κι' ἀπογοήτευσῃ. Γιὰτὶ οὔτε τὰ ρούχα, οὔτε τὰ μούτρα τῶν ἀνθρώπων ἐπείνων ἀνταποκρίνονταν μὲ τὴν ἰδέα πούχε σχηματισμένη γι' αὐτοῦς.

Πραγματικῶς, τὰ πευκάμισά τους δὲν ἦταν καθόλου λευκά, οἱ τραχηλιές τους

Ὁ Ἀγκαθομάλης.

καθόλου φρεσκοιδρωμένες και ἱκαθόλου περιποιημένα τὰ ὑποδήματά τους. Ὅλη τους ἡ φορεσιὰ φαίνονταν σκονισμένη και λιγδιασμένη. Τὸ φράκο μάλιστα τοῦ κομφουσιμένου Ἀνθοῦ και τὸ πανταλόνι τοῦ Ἀτσαλοκάρδης παρουσιάζουν κάτι ὑποπτα σχισίματα. Δυὸ μόνον ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτοὺς φοροῦσαν περ-ροῦκες, μὰ παλῆς και λερωμένες: οἱ ἄλλοι ὅλοι ἦταν μὲ τὰ μαλλιὰ τους, μακρὰ και κακοχτενισμένα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

σπάθωμα με καταγοήτευσε ή ει-
κόνα της καινούργιας μου φίλης.)
Θούριον "Υμnen (τίποτα άπ' αυτά
δέν μπορείτε τώρα να στείλετε)
καμιά περιφρόνησις ή δέν θά
έλαβα τό γράμμα σου, ή δέν θά
είχα τόπο να άπαντήσω.) Νεαρόν
Εύβοια (μπορεί να εγκριθί, άλ-
λά σπεύσε μή τό πάρη άλλος.)
Ιουφρεράν Παρθένον (έχει καλώς.)
Βοσκοπούλαν του Πηλείου (να ζυ-
γίσης τόν φράκελλο στό Ταχυδρο-
μείο και τότε θά σου λένουν τί
γραμματοόσημο χρειάζεται.) Πα-
τρίδα των "Ηρώων (καλύμματα
δέν υπάρχουν και ούτε θά έτοι-
μάσωμεν, γιατί στοιχίζουν πολύ
άκριβα. ό "Θανιάσιος "Ορενόκος"
είναι είς τόν τόμον του 1901.)
Τιμημένο Τουφέκι (έχει καλώς.)
Δαιμόνιον Πνευμα (τί έλαβα; μά
δέν είπα ότι δέν δέχομαι τώρα.)
Κόκκινον Βράχον (έγκάρδια συλ-
λυπητήρια.) Θειακό Διαβολάκι (ευ-
χαριστώ για τās καλās διαθέσεις.)
Σημαίον της "Ενώσεως (δέν γίνε-
ται) γράφετε την με τό χέρι.)
Ψωφίδα (ναί, δικαιούνται.) Παγ-
κόσμιο "Ονειρο (φωτογραφία έλή-
φθη.) Κόδριγκτων (είς όλας σου
τάς έρωτήσεις άπαντώ ναί.) "Η-
ρωα των Δολιχών (ή διόρθωσις
έγινε στην έκτην σελίδα του 33ου
φύλλου.) "Ενδοξον Νίκη (τί άσκη-
σιν έννοεις; είς τούς έβδομαδι-
αίους.) Ψηλά Βουνά (μπράβο! έλα
λοιπόν να σε ιδώ και σένα.)
Βοσκοίδα, Φομέλ, Καμπανέλαν
του "Αγρού, Πάλλυν κτλ. κτλ.
Μικράν "Ημερονίδα, "Ιχνηλάτην
(έλαβα, ευχαριστώ.)
"Ελλην, Ναυτόπαιδα, "Ελευθέρον
Κωνσταντινοπολίτην, Δίμνην τού
Δαμαστίου, Δουκίαν τού Δαμερ-
μούρου (έστειλα.)
Είς όσας έπιστολάς άνοιξα μετά
την 22ην "Ιουλίου, θ' άπαντήσω είς
τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

467. Δεξιόχειρς

Μαθητήν του "Ιησού
Μ' ένα όρος άν συνδέση;
Και άπλούν ουριστικόν
Εί; τό τέλος άν προσθήκη;
"Επιγραμματοποιόν
Πηλαϊόν θηλοπέλοισιν.
"Εστάλη υπό τ. Βαριού τ. "Ελευθερίας

468. Συλλαβόχειρς

Πόλις είμαι έκ των κλεινών,
"Αν στή μέση με χωρήσης,
"Ενα γράμμα θάπαντήσης
Κι' έν' απαγορευτικόν.
"Εστάλη υπό τ. Κόμητος Δόριονκου

469. Στοιχειόχειρς

Είμαι ένας θεός άρχαιος,
"Οπως έχω έν μάχητις;
Μ' έν μάλλιδής τό κεφάλι,
Με ταχύτητα μεγάλη
Φεύγω και ποτέ ματαίως
Λύτα, μή με δαπανήσης!
"Εστάλη υπό του "Αλκη

470. Στοιχειοτονόχειρς

Τοίς μήνι; λέγονν ότι ζή,
Κηθός κι' οι τρεις τόν άδελφοί,
"Εν γράμμα έν του λείψι,
Κι' ό τόνος καταβή,
Στού ούρανο τό ύψη,
Αίώνιο, άναβή,
"Εστάλη υπό του Υίου των "Αγράφων

471. Γωνία

+ **** = Νήσο; του Αιγαίου
* + *** = Δίμνη τ. Ρωσσίας.
** + ** = Μέσο; του λόγου.
* + *** = Αύτοτάτωρ. Ρωμ.
+ **** = Ούρανιον σίμα.

Οί σταυροί άργαία περίφημο; πολι-
"Εστάλη υπό τ. Παπουτομένου Γάτου

472. "Επιγραφή

YONTO

TOTEX

ERTOP

ΠΗΜΑΣ

ΣΩΛΓΗ

Ζητείται ή άνάγκησις.

"Εστάλη υπό τ. Πατριόδου τ. "Ηρώων

473-477. Μακρή Συλλαβή

Τή άνταλλαγή μία; συλλαβής έκά-
στης των κάτωθι λέξεων, διά μιζ,
άλης, διφθέρου και πάντοτε της αΐτης,
νά σχηματισθού άνην μεταγραμματι-
σμού άλλαι τόσαι λέξεις:

Λόφος, "Ελλάς, έκδοσις, οήγμα, πυξίς.

"Εστάλη υπό Π. Σ. Καρατζή

478. Ποικίλη "Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον
της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και
ούτω καθέτης, σχηματίζουν άρχαίον
παράγγελμα έκ τριών λέξεων:

1, Πολύτιμος λίθος; 2, Μειωρολο-
γικόν; 3, Βασιλεύς των "Εβραίων; 4,
Βισιλεύς των Βυβουλώνων; 5, "Αθη-
ναίος; τραγικός; 6, "Αρχαία θιά; 7,
Ευαγγελιστής; 8, Πόλις της "Ελλάδος;
9, Μούσα; 10, Νήσο; της "Αφρικής;
11, Ζών άγριον; 12, Βασιλεύς των
"Εβραίων.

"Εστάλη υπό τ. Σημαίος τ. "Επτάλοφου

479. Φωνηεντόλογος

δν - κνν - π - τν - λν

"Εστάλη υπό της "Ελληνικής "Ακμής

480. Γρίφος

έως έως σύ σύ — ό
έως έως σύ σύ φθόνος
"Εστάλη υπό της Φωνής της Ψυχής

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. "Ασκήσ. του φύλ. 20
253. "Ανεμώνη (άνεμον, ή).—254. Νι-
νος (νύν, ός).—255. Βούς-ούς.—256. Σερ-
βία-Σέρβια.

257. Γ Α Μ Α 258. ΦΡΑΓΚΛΙ-
Α Μ Ι ΝΟΣ (Ρίγα, "Αλ-
ΒΕΚ κίνος, Γουανικός,
ΜΑΔΡΙΤΗ Καρλίνος, Αν-
ΥΙΙ καίος, "Ιλιόσις,
Ο Κ Η Νάρισιος, "Οσ-
Τ Η Λ σιανός, σκόρος.)
—259—263. Διά

του Ρ: όρος, ρήμα, πόρος, ρά-
πτω, θόρα.—264. ΠΑΝΑΜΑΣ-Ι-
SPANIA (Παριστοκρατος, Αλξόπος.
ΝαΠόλεον, "ΑγΑμέμνων. Μένος, "Α-
γίς, Σπάρτος).—265. Κακοπραγούνα
μή όνειδίζε.—266. Μη με λη σμ ό-
νει (Μι μ' έλ-εις-μ'ο νί).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ

"Οσοι αι λύσεις, άδικοκρίτως φυλλάδιου
έλήφθησιν μέχρι της 22ης "Ιουλίου,
Συνοδευόμεναι με 25 λεπτά

"Α θ η ν δ ν: Ριότας, Κάλχας, Σμυρ-
ναϊκός "Ασκή, Ναυάρχος Κανάσης,
Θριαμβος του Δικαίου, Κανστό. Βόρας,
"Ανδρο. Νόβακ, Σπ. Παπασπύρος, Κήμα
του Αιγαίου, "Ιω. Βηλτανάντης, "Ιωαν.
Κ. Λυμπούσης, Χ. Σ. Βήζος, "Οδ. Κ.
"Εξαρχάκης.—Βό λ ο υ: Τιμημένο Του-
φέκι, "Ιω. Σγουριόνης—Β υ λ λ ο ν: Σπ.
Κ. Μάλας.—Θ ε σ σ α λ ο ν ί η η: Αρ-
γοναύτης, Β. Κωνσταντινόπουλος, Καί-
τη Π. Γεωργιάδου, Ρ. Σ. Τριανταφύλ-
λιδης, Α. Π. Κογαλλής.—"Ι σ θ μ ι α ς:
Κυρ. "Αντ. Ζαχαράφ.—"Ι σ τ ι α ς:
Αημ. Α. "Αγραφιότης, Ε. Β. Ζάνης, "Ιω.

Α. Βλαχοδανάσης.—Κ α ρ δ ι τ σ η ς:
Λουκία δε Δαμερμούρου, Βασιλίδης, "Αν-
ήλιος, Κ έ α ς: "Αντ. Φ. Λαζαρίδης,
Κ ε ρ κ ρ α ς: Σπ. Χ. Ανδρινός, "Ηβη
Σ. Παδοβά.—Κ ε φ α λ λ η ν ι α ς: "Ελε-
νίτσα Α. Κυριόπουλ, Ν. Γ. Κουντούρης,
Σπ. Α. Σκιαδαρέσης.—Κ ο ρ ι ν θ ο υ:
"Ηλίας Τσαντίλας—Α μ ι α ς: Κ. Ζώ-
γας.—Δ ε β α δ ε ι α ς: Γενάσιος Μαχ-
τής.—Δ ε υ σ σ ι α ς: "Ενώσις της Κύ-
πρου—Μ α κ ρ ο ν ι τ σ η ς: Νίκος Α.
Καϊμάκης—Μ ι τ υ λ ή ν η ς: "Ιδομενεύς,
"Ανδριάς του Παλαιολόγου, Τελλοκό-
μησας, Πανελλήνιος "Ελπίς, Πρίγκιψ
του Γέλωτος, Ν. Καραγεωργής.—Π α-
λ α ι ο υ Φ α λ ή ρ ο υ: Εύστρατια Α.
Παντελή—Π ε ι ρ α ι ώ ς: Κούλα Α.
"Αλεξάνδρου, Νίτσα Γ. Τσουνάκου, Νί-
κος Α. "Αλεξάνδρου, Αημ. Α. "Αλεξάν-
δρου, Θεοδ. Α. Μελιόνης, Θ. Γ. Κρε-
τς, Γεωργ. Π. Σιληνός.—Π σ ρ ο υ:
Θάνος Στερελάκης.—Σ α μ ο υ: "Ανκοό-
θος ό Λογοθέτης.—Σ κ ο π έ λ ο υ: Σο-
φία Ι. Νικολαΐδου, Πελαργίανη "Ακμή,
—Σ ο υ δ α ς: Ροδωδάκτυλος "Ηός, Με-
λαχρινή Κρητικοπούλα, —Σ α ρ τ η ς:
Κ. Ζαννόπουλος.—Σ υ ρ ο υ: Μικρά "Η-
γεμονίς—Τ ο ι π ό λ ε ω ς: "Ανδρ. Κλει-
σιούνης.—Φ ι λ ι α τ ρ ω ν: Κατίνα Π.
Κασίμη.—Χ α ν ί ω ν: "Ασπασία Χ. Φα-
νδρίδου.—Χ ί ο υ: Σολ. Ν. Περγελίδης,
Κέδριμ "Ερροί, "Αγγελ. Σ. Μελέκος,

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Ολων των άνωτέρω τά όνόματα, κα-
θώς και όλων των άποσταλλάντων δεκά-
λεπτον μόνον με τήν λύσιν των, έτέ-
θησαν είς τήν κληρονομία και έκληρωθή-
σαν οι έξις τέσσαρες; Γεωργ. Σ. Τρι-
ανταφυλλίδης έν Θεογίνη, "Ελένη Βλα-
χοπούλου έν Κερκίρα. "Ηλίας Τσαντί-
λας έν Κορινθώ, και "Αθανάσι. Δημη-
τρίου έν Πάτραις, οι όποιοι ένεργήσα-
σαν διά τρεις μήνας από της άγιοδοτου
και παρακαλούνται να μās στείλουν τās
διευθύνσεις των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά
στοιχεία δε. 2 (ό έλάχιστος δεός.) Πέραν
των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξεις, με παχέα δε
στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40.
"Ο χωριστός στίχος δε. 1.)

[ΙΘ'—423]

ΕΧΟΡΙΣΤΗ ΕΡΩΤΗΗ „ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΙ"

Α παντήσανε καμιά δεκαριά—άδύναμα
—μυαλά παραξενώντες την τά πε-
ρισσότερα. Βραδέων σχετικά πάντα
βιάζοντας τόν έαυτό μου τη Χαογεν-
νημένη" άξιος λόγου και οι άπαντή-
σεις του άουατος της Νηρηίδος και
της δ. Καχοιμάνη" "Η δεύτερη δίνει
δυό όρισμούς, όχι...όλότελα δικούς της.
"Η πρώτη αναπτύσσει τό θέμα της
(άναφερμένη μόνο στο quietismism)
σε βάσις ψεύτικη" "Η Χαογεννημένη
ξεφεύγοντας άπ' τὰ σύνορα του "Επι-
στοτη" συγγείει τὰ πρόσωπα θαρρυν-
τας τα στο τόπο έπίπεδο. Μυστικιστές
ήταν και ό Σέρνιμπεργκ, ό Σιαζή, ό
"Εμμερσον, οι παραφάδες του Ράλφ.
Βάλδο, Τρέιν κτλ. κι' άλλοι που καθ'
άλλο παρά "φυγές ύστεροπαθείς"
μπορούμε να τους πούμε.

Μαχαβαράτα

ΣΗΜ.—Τήν άπάντησι του ή της Σ.
Φ...ς (δυό όμορφες γελιογραφίες) τήν
κράτησα για τόν καλλιτεχνικό διαγω-
νισμό.—Μ.

[ΙΘ'—424]

Γ' ΕΡΩΤΗΗ „ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΙ"

Π οιά κατηγορία άμαρτωλών, πολύ
σπουδαία, που δέν προσέξαν ως τά
τώρα, έγινε νάναφέρει ό Δάντης στην
"Κόλαση"; "Οσοι δέ διαβίσατε Δάν-
τη—Ποιά άμαρτία θαρρείτε τό πιο
χειρότερο και ποιά τιμωρία άντάξια
του φνενάξετε άπ' τό άνώτατο κριτήριο;

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

Poste Restante—Στά Γιάννινα.

[ΙΘ'—425]

Α τρέμντος Χειμάρα, Στους Αζ-
ρισινούς τούς χαϊρετισμούς και τις
εύχαριστίες μου. Μ' άγάπη

Πειρανήριο

[ΙΘ'—426]

Α γρά Τσιγγάνα, Σουλιώτισσα, δέ-
χεσθι άνταλλαγήν Μ. Μ.;—"Επ-
τάλοψη, σκοπούετε να μου άνταποδο-
σετε τετράδιο;

"Ελευθέρα "Ελληνοπούλα

[ΙΘ'—427]

Ο σους είχαν τήν εύγενή καλосήν να
με ψηφίσουν εύχαριστώ θερμά. Τό
δε Κνανόλενο Λάβαρο και τό
Τραγουδι της Δευτεριάς συγχαρά-
για τά Βραβεία που τούς άξίζουν.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟ

[ΙΘ'—428]

Α ΙΘΕΡΙΑ, άνταλάσσομεν Μ. Μυστι-
κά; Poste Restante, Θεσσαλονί-
κην.

(ΙΘ'—429)

Θ λιμμένη Ψυχή, "Η παρόξνη σιω-
πή Σου στο γράμμα μου με κίνη-
άνησχο. Περιμένω μ' άγωνία.

"Αεμ

[ΙΘ'—430]

Α τρις του "Οραίν, σε συγγνώμη
καρδίως διά τό άριστα και ό εύ-
χαριστώ διά τήν ΙΘ'—375 άγγελία.

Μαγευτικόν Σελήνοφρον

(ΙΘ'—431)

Δ ιαπλάσσομεν, καμαρώσατε και τήν
Νύμφη του "Ολύμπου με τό Μ.
Μυστικά σας! Δέχεται.

(ΙΘ'—432)

ΟΜΙΛΟΣ ΗΡΩΩΝ

Ι δρύθη έν "Ιθάκη "Ομίλος υπό τήν
άνωτέρω έπωνυμίαν σκοπών τήν διε-
δοσιν της; Διαπλάσσε.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Πρόεδρος: Φλοΐστος, "Αντιποέ-
δρος: Παλλάς, Ταμίας: "Αλκίς,
Γραμματείς: "Θαλασσόδυνος, Γεν-
ικός: "Επόπη;: Καλλιάντζαρος

Διεύθυνσις: "Ομιλιν "Ηρώων, "Ιθίτην

[ΙΘ'—433]

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Μυστηριώδης "Ισπότης

[ΙΘ'—434]

Ε κείνους που είχαν τήν εύγενή καλ-
οσήν να με ψηφίσουν τούς εύχ-
ριστώ θερμά και τούς παρακαλώ να
ψηφίσουν πάλιν.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

[ΙΘ'—435]

Π ρώτος Κόδριγκτωνίος Διογ-
νισμός: Σύνθεσις διηγήματος
βάσιν τήν παροιμίαν: "Κάλλιο πόν-
και στο χέρι, κλπ." Προθεσμί μί
Βραδείον. Κόδριγκτων, p.r. Περιστά-
[ΙΘ'—436]

Σ μυρνωτάκι, τίς πού δόλωσε
εύχ; για τή γιορτή σας.

Π.Ε.—Κ.Α.—Ε.Ε.—Μ.

[ΙΘ'—437]

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με "Επ-
ησίους, "Αθηναίους, Περιστά-
Πιτρινούς.

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟ

[ΙΘ'—438]

Δ ΗΛΩΣΙΣ.—Δόγω πληθώρας έπι-
τήσεων των διαγωνισμών μου,
προθεσμία αυτών παρατείνεται με
31 Αύγουστου.

ΨΩΦΙΔΕΥ

[ΙΘ'—439]

Π ανελλήνιος "Ελπίς, τοίκοις
Σανδομαλλοδού

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Περνούν οι έφοδιαζό-
μενοι με τόμους της

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

2228